

Predikan 2 sön i påsktiden, Påskens vittnen.

Johannes 21:1-14, Centrumkyrkan 2018

Psalm: 517/P&S: 817, 758/P&S 833, 313, 705, P&S 463

Kallad på nytt!

Det var på natten som jag/Simon,
hade gett mig ut för att fiska
tillsammans med Tomas, Natanael, Jakob och Johannes
och några av de andra lärjungarna.

Det var till Tiberiassjön vi hade återvänt.
Tillbaka till våra hemtrakter,
till det som kändes tryggt,
till det vi var vana vid,
till båten, till näten och till fisket.

Men i och med den tomhet som jag kände
så visste jag att det var en flykt undan verkligheten,
en flykt undan tomheten och utanförskapet.
Och när vi drar upp näten ur sjön,
så är även de tomma.

Därför bestämde vi oss för att ro tillbaka till land.
Men när vi närmade oss så såg vi en man på stranden,
och när vi kom inom hörhåll frågade han
om vi hade fått någon fisk?

Han sa till oss att kasta ut näten på högra sidan om båten.
Utan några större förhoppningar gjorde vi som han sa
och det blev början på någonting nytt.

På stranden hade han gjort upp en eld
och vid den började han tillaga fisken.
Men det var när vi delade bröden och fiskarna
som han återförde mig till brännpunkten.

Till allt det som tidigare hade skett.
Till den ångest som hade pressat mig till
att söka mig in i mörkret.

Den som hade gjort att jag hade flytt från kolelden
på en av översteprästernas gård,
och sedan förnekat honom tre gånger.

Men nu blottlade han mina sår
så att min nakenhet blev synlig -
och tillsammans kunde vi dela det svåra.

All min otillräcklighet
och alla mina tillkortakommanden
som under den senaste tiden
hade beskurit mig från omvärlden,
som hade dränerat mig på kraft,
och som hade fått mig att sjunka.
Det blottade han nu.

Men han visade också på att mina misslyckanden
inte var hela sanningen om mig själv,
utan att motsatserna som berättade om det goda
även fanns där och hade funnits där hela tiden.
Därför bjöd han in mig på en måltid på stranden.

Men han bjöd mig framför allt
in till en gemenskap
som öppnade upp min instängdhet,
och som drog mig upp ur djupet.

Och han tilltalade mig med samma namn
som han hade gjort tidigare,
när han hade sagt: Följ mig!:
- *Simon, Johannes son...*
Och jag fick hjälp med att sätta ord
på det som var den djupaste sanningen om mig själv.

I den stunden så förvandlades mitt meningslösa svek
till någonting meningsfullt.
Då förändrades min självbild.
Då fördjupades min upplevelse av Guds kärlek.

Men jag förstod också att jag alltid kommer
att leva i ytterligheterna.
Att livet alltid kommer att innehålla
både tomma och fulla nät.

Både hunger och mättnad.
Både ensamhet och gemenskap.

Men min upplevelse av Guds kärlek
gjorde det möjligt för mig
att åter igen följa honom.

För den kärlek som jag mötte på stranden vid elden
fördrev min rädsla
och den gav mig livet tillbaka!

Himlen öppnade sig och solen bröt igenom.
Nu kunde jag börja leva det:
Det sanna livet!

Amen

Psalm: Herre, till dig får jag komma,
komma precis som jag är...